

Пошаст је ту, страшна и неспорна (спорим да је реч о природном вирусу), но апокалипсу не чини болест већ њени јахачи, дистрибутери и генерални заступници патње, бола, смрти и онога што се тако ђаволско својски труде да нам наметну као окове које ћемо сами притезати кад нам се учини да смо се превише одметнули у живот.

Тихо али упорно ђавољи шегрти говоре о “новој нормалности” на коју нам се ваља навикавати, јер пошаст ће проћи али нам ваља довека бити болесни!

То је та “нормалност” у којој ће човек бити пацијент сопственог живота, а лека ће, наравно, бити ал само за “правоверне” који схвате да сушто зло вреба из: вере, жеља, надања, промисли, осмеха, љубави, додира...

Лек није вакцина, она је тек распеће “нове нормалности”, излечени ће бити они који се покрсте страхом и причесте даном који ситне као казну...

У “новој нормалности” човек ће ваљати онолико колико је спреман да прокаже себе и у другој човеку види звер!

Колико будемо спремни да заборавимо толико ће нам бити дато да памтимо...

Нема те болести од које се човек вере није спасио, и нема тог спасења које ће пронаћи човек који је пристао да од живота бежи као прогоњен плен...

И не мислим само на веру у Господа (за мене она јесте суштина), већ на веру у једину и неупитну нормалност- здрав је онај којем је душа здрава, тела су нам једнако трошна и

ограничена трајањем.

Не морате веровати у васкрсење по смрти, али не смете посумњати у васкрсење по јутру!

Рекох, “јеванђелисти” “нове нормалности” чине све да животе прихватимо као јарам, без права на помиловање, и успеће у томе не схватимо ли да зло није јако зато што је зло, већ због тога што смо у добrome слаби!

Преорали су свакодневицу и посејали страх надајући се богатој, пребогатој, жетви.

И биће је, нажалост, ако се запатимо као пруће а не као снопље...

Лако ће нас прегазити као ледину, али на планину на чијем је врху вазда човек о којег се ломе ветрови- не могу ни закорачити!

Пошаст ће проћи, но пошаст је само педворје много већег зла у које нас позивају да се скријемо од неколико капи кише...

Ово су дани у којима не корачамо тек својим стопама већ стопама потомака наших.

Загазимо ли, у паничномом страху, у ту страшну “нову нормалност” деца ће нам остати заглибљена у њој, убеђена да је боље потонути него пружити руку ономе до себе...

Не требамо ми тој “новонормалној” фукари, но ови што долазе за нама, ми смо тек њихови тамничари несвесни да их окивамо желећи да их сачувамо у “животу” од живота.

Колика је борба за здравље човека (слава и част дивним посвећеницима) несагледиво је већа борба за човека.

Ових који нам препоручују “нову нормалност” као лек, јер нема веће болести од здравога човека!

Здравога у памети и души.

Здравога у осмеху, мисли, осећањима, жељама, погледу...

Онога што под маском још има лика.

Онога што добрим чува другога од себе и себе од пашчади, а не узмицањем на дистанцу где, не вирус, већ реч не може да добаци.

Пошаст ће проћи, на нама је да се тргнемо и не дозволимо да прођемо и ми!

Нема нормалности до оне у којој живот није грех!

Разумно је страховати, али нема разума у страху од сопствене сени- не прогони нас већ сведочи да постојимо!

Поновићу: ово је борба за човека!

У “новој нормалности” ће свако од нас бити пацијент, а тој болести нема лека.

Где пристанемо да стопе заменимо трагом звери- себи сами смо плен...

(ИН4С)